

O čom je reč – Nezištnosť ako hodnota matičiarov

Ak ma na pôsobení v matičnom hnutí niečo naozaj fascinuje, sú to osobnostné črty množstva matičiarov, ktoré sa v tejto neľudsky primitívnej dobe, ktorú žijeme, vysoko vynímajú nad vlastnosťami tých prízemných ľudkov, čo ovládli dnešok. Slovenskí matičiari vlastnia črtu úžasnej spolupatričnosti, nezištnosti a ochoty nasadzovať sa za celok, za spoločenstvo, aj takmer nezničiteľnú energiu pracovať do úmoru pre dobro vlastného národa. Nešetria silami, nedajú sa odradiť, vedia sa prekonávať, sú schopní po toľkých urážkach stále a znova obhajovať meno a kredit Matice napriek tomu, že sa stalo módou sezóny, aby si každý slovenský presstitút či samozvankyňa z parlamentu do nej kopli alebo brali jej meno nadarmo! Maticu totiž stvorili veľ duchovia slovenského národa, dali jej do vienka nezničiteľnosť, a jej súdržnosť prekáža každému módnemu protinárodnému agitátorovi, ktorého vyškolili bohviekde a ktovie za aké peniaze.

Pozitívny prístup k životu nesie tú čarovnú črtu, že ju ľudia v dnešnej beznádeji chcú nasledovať aj napodobňovať. Chcú, aby ona vyhrala nad sebestvom. Aj keď každý z nás má v sebe trochu samolúbosti, musí mať aj schopnosť vidieť sa v zrkadle vlastných skutkov – schopnosť kritického videnia seba samého a vlastného prínosu pre celok. Byť matičiarom znamená predovšetkým uprednostňovať nezištnosť pred samoláskou, uprednostňovať dobrobyt národa. Nepozerať sa na úspech iných so závisťou, ale vedieť ich včleniť do veľkého toku spoločného úsilia za spoločnú vec. **Človeku, nech sa cíti byť akýmkoľvek vlastencom, najviac bráni vidieť spoločné ciele beľmo samospasiteľstva, keď je presvedčený, že iba On správne vidí to, čo treba urobiť, iba On jediný vie metódy, ako zvládnuť problémy, ak uverí svojej výnimočnosti. A je tu ešte jeden zvláštny a sebazničujúci detail, ak sa človek začne zapodievať tým, že namiesto takej prepotrebnej kritickej atmosféry a ochoty prijať kritické výhrady, ktorých sa mu od istého okamihu zdá aj vidí od blízkeho okolia priveľa, začne podozrievavo vidieť možno aj v najbližších spolupracovníkoch nepriateľov alebo ľudí, ktorí nerozumejú jeho najlepším snahám a úsiliam. Preto nasilu presadzuje „svojich“ a nehľadá na zodpovedné miesta spoločne prijateľných ľudí, preto verí len verným a vyberá si takých, ktorí mu pochlebujú. V spoločnosti verných je najradšej, s nimi rád diskutuje, lebo sa mu nepriečia, nemajú kritické výhrady. Svet samolásky a samolúbosti zničil nejedno spoločné dielo. Vtedy už aj ten najlepší priateľ nedá na dobré rady, na priateľské upozornenia, lebo sa sám rúti do priepasti izolácie.**

Problémy, ktoré má matičné hnutie, sú na to, aby sa riešili, nie na to, aby sa odkladali a presúvali. Na to si však človek musí vypestovať najmä schopnosť počúvať a byť sebakritický. Nie počúvať iba to, čo chce počuť, ale aj to, čo sa mu počúvať nechce a čo je počúvať nepríjemné. Viem oceniť nasadenie a iste aj trápenie sa človeka, ktorý chce byť za každú cenu užitočný a túži odovzdať všetky svoje schopnosti pre spoločné dielo. Ale čo keď sa mu jeho úsilie vlastne vôbec nedarí? Čo ak aj tie najlepšie nápady a schopnosti vychádzajú nazmar? Čo vtedy treba urobiť? Nestačí iba ráno meditovať. Treba nájsť v sebe silu vrátiť sa k osvedčenej ochote hľadať spoluprácu. Niet väčšieho ľudského omylu ako je ten, keď človek

prestane veriť kamarátom. Ako ten, keď začne veriť našepkávaniu vlastnej samoľúbosti. Svet človek nemôže meniť sám, nech by mal tie najlepšie úmysly, lebo svet je zložitý a na jeho zmenu na lepší treba silný kolektív. Matičná myšlienka mala vždy tú vzácnosť, že spojením síl jednotlivcov a ich schopností sa spoločné úsilie znásobovalo. **Ten, kto uveril, že pravdu mám iba „ja, ja, ja Bajaja“, a nechápe, že hľadanie pravdy je kolektívne dielo – je na najlepšej ceste do izolácie.**

Drahoslav Machala

<http://snn.sk/news/o-com-je-rec-nezistnost-ako-hodnota-maticiarov/>